

«...Ви чуєте? Ви чуєте — він спить...» (1961)

Вінграновський Микола Степанович

* * *

...Ви чуєте? Ви чуєте — він спить!
Я жду вас, товариство, як епоху!

Не дай вам бог його в мені збудить...
Не кваптеся, беріть мене потроху.

Спочатку губи, руки і чоло,
А потім очі, ноги і легені,

Здається, зайвого у мене не було —
Оце і все, що в мене... будьте певні!

Несіть мене! Пора прийшла якраз!
На досвітку її літак прикрилить...

Скажіть їй, що мене не буде довгий час
І що мене надійно руки вкрили.

Скажіть їй так: вночі знайшли мене,
Лежав на серці всі останні ночі,

Іще одне! Малесеньке одне:
Сховайте для поетів мої очі.

А руки мої дайте літакам...
Легені — вітру... А чоло — блакиті...

Віддайте губи хвилям і волам,
А ноги квітам, щоб ходили квіти.

Оце і все... Услід мені візьміть
Багряну орхідею у відерці...

Ви чуєте? Ви чуєте — він спить!
Він спить, мій звір! Прекрасний звір у серці!

1961

Постійна адреса:

http://ukrlit.org/vinhranovskiy_mykola_stepanovych/vy_chuiete_vy_chuiete_vin_spyt